

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כה.

עין משפט נר מצוה

נ א מיי פט"ו מהלכות
אבדה ה' ז סמג עשין
עד טו"ש ח"מ סי' רכב
ספ"ק י"ג
נא ב מיי' שם פט"ו
הלכה י סמג שם
טו"ש' שם ספ"ק ט'
נב ג מיי' שם הלכה ט'
טו"ש' שם ספ"ק ח'
נג ד מיי' שם הלכה י'
סמג שם טו"ש' ח"מ
ס' רכב ספ"ק י"ז
נד ה מיי' שם פט"ו הל'
ג סמג שם טו"ש' שם
ספ"ק ז'
נה ו מיי' שם פט"ו הל'
טו סמג שם טו"ש' ע'
ס' ספ"ק י"ז
נד ז מיי' שם פט"ו הל' י'
סמג שם ז'
נז ח ט מיי' שם פט"ו
הלכה י' סמג שם
טו"ש' ח"מ סי' רכב
ספ"ק י"ז
נח י מיי' שם פט"ו הל'
ג סמג שם טו"ש' ע'
נט כ מיי' שם פט"ו שם
ס' ל מ מיי' שם טו"ש' ע'
ס' ספ"ק י"ז

לעני רש"י
אשכוליוני ש'
[אשכוליוני ש'] מדרגות.

מוסף רש"י
ברכות ברה"י כגון עדה
ויעוה שאין רוב בני אלם
לדקן זה יש משוטט
שולטן זה (לעיל כב).

רבינו הנגאל (המשך)
הלכות הפירות בתר צנא
גרייה בא מי שתנן סימני
צנא נוטל גם הפירות.
והא דתני רובה הלה כמה
שבידו בצנא דלית ליה
אוגנים ובמציא הפירות
בחוקי הפירות צנא
דאמרי' הני פירי דבחוקי
לאו מן הצנא אישתפוק
דאילו מנה אישתפוק הוה
להו אישתפוכי כולהו
דהא לית לה לצנא אוגנים
אלא הני פירי דבחוקי
לאחרנא אינון לפיכך וכה
בהם ומצנא דהא דבר
שאינו בו סימן ניהו.
צבירי פירות. ש"מ מנין
הוי סימן. ג' מטבעות זו
על גבי זו חייב להכריז.
פ' כמגדלים מכוונות
אבנים זו על גבי זו אין
אחת עורפת על חבירתה.
מפורזין שלו הא אי הוו
שלחופי משלחפי שאין
מישבות זו על גבי זו
אלא מקצתן עליה ומקצתן
יוצאה מעליה כגון כנפי
הכרובים כהרסי' בסוף
המורה את הבית ודלמא
שלחופי הוו משלחפי
אחריו ועיקר דמתרגמי
בבבא הוה יאקרי ישראל
שכל את ידיו שלחופינין
לירדו. אסקנין כל שאנין
עשויים כמגדלים מפורזין
ניהו והרי הן שלו וריחא
לתתא ומיעצא עילייה
והוא עילוי מצעי זהו
כמגדלים. בעי ר' ירמיה
כשיר או כשרה או

הא בבובא וכיתנא. פ"י רש"י דמתני' כבובא וכיתנא וקשה
דקמני מנא פירות וי"א דכיתנא אקרי פירי כדאמרין
(בבבא ש"ס רבא) ויצא קין מפרי האדמה זרע פשתן הביא ודוחק
ונראה דמתני' צננא ופירי דכיון דלאין הפירות מחזירים יחד אילו
מן הכלי נפלו היה קצת נשאר מהם
צכלי אצל פשתן שקשור צידה יכול
להיות שצכלי היה ונפל ור"ח פ"י
דפריך אמאי דקאמר מקצתן על גבי
קרקע חייב להכריז ורמניהו מנא
דבר כו' צא בעל סימן ונטל את שלו
זכה המוצא צמה שצידו היינו מה
שצחוק אע"פ שיש בפנים קצת פירות
ואפילו בעל כלי אומר שכולן שלו
ולפי זה גרס בסמוך הא והא
דלמשהי ציה:

שמעת מינה מנין הוי סימן.
אע"ג דפשיטא ליה
לעיל^א דמדמשקל הוי סימן מדה ומנין
נמי הוי סימן צעי לאחוכייה הלא
ממתני' ולעיל (דף כד.) נמי דקמני
אצל מנא שנים חייב לא קאמר ש"מ
מנין הוי סימן^ב (דלא אלימא ליה
צרייתא למפשוט מינה) אי נמי דמלי
למדחי דמנין ותרווח הוי סימן:
והוא שעשויין כמגדלין. אי מנין
הוי סימן צמה שעשויין
כמגדלין ידעינן דדרך הינוח הזה
צמתי לא סגי דטבעא מכריז אצל
זם מקום הוי סימן אפילו צמתי
ועשויין כמגדלין ידעינן דדרך הינוח
הזה לאי צמתי אפי' עשויין כמגדלין
לא ידעינן דדרך הינוח הוה דאימור
דרך נפילה הוה דלמתי הכי א"כ
לקמן מנא פריך^ג (אלו יומתן) מאי
אריא תלתא אפי' צמתי סגי וי"ל
דשפיר משני טבעא מכריז:

הא גופא קשיא. אמתני' לא פריך
דמנין למימר דג' מטבעות
היינו פירוש דלצבירי מעות:
כאצני
מפורזות הרי אלו שלו הא משלחפי שלחופי חייב להכריז אימא סיפא
עשויין כמגדלין חייב להכריז הא משלחפי שלחופי הרי אלו שלו תנא כל
שאין עשויין כמגדלין מפורזות קרי להו^א א"ר חנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכים אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז היכי דמי אי דעשויין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי ואי דאין עשויין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכים נמי לא אלא אי אתמר הכי אתמר לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכים^ב (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) והיכי
דמי דעשויין כמגדלים ריחא תתאה ומציעא עילוייה וזוטא עילוייה מציעא
דאמרינן אנוחי אנוחיהו אבל של מלך אחד דכולהו כי הדדי ניהו אע"ג
דמנחי אהרדי הרי אלו שלו אימר אתרמויי אתרמי ובהדי הדדי נפול
ורבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מכריז^ג מאי מכריז
מנין מאי אריא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא^ד (ט) טבעא מכריז
ה"ל בעי ר' ירמיה כשיר מהו כשורה מהו כחצובה מהו כסולם מהו
[ו] פשוט מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב^ה ככל שאילו
מכנים לה קיסם בנייהו ונוטלם בבת אחת חייב להכריז בעי רב אשי

כאצני
היינו פירוש דלצבירי מעות: ה"ג וביד דמי גנון
דמנין למימר דג' מטבעות: זה על זה ולא משלחפי: אימור [אשרמנין]
הואיל ומטבעות הוו זו ע"ג זו יש כאן סימן דלא אתרמי דנפול הכי: ופרכינן מאי מכריז מנין. כך וכן מטבעות מנלתי זהו צא ונתן
סימן זו ע"ג זו מנלתי: טבעא מכריז. מטבעות מנלתי הלך תרי לכו סימנא הוה דמיעוט מטבעות ז': כשיר. מוטלין צעגול כאלעדה:
כשורה. זו אצל זו: כחצובה. כג' רגלי קנקן כל אחד כנגד ארזי של שני^ו כוה: °. כסולם. רוב אמצעי על התמחון ורוב העליון על
האמצעי כמו מעלות שקורין אשכוליוני^ז: פשוט מהא. דר"נ חדא: כל שאינו מנינים נו'. וכי הוו כסולם ניטלים צבת אחת:
כאצני

שלשה מטבעות זו ע"ג זו. בגמרא מפרש סימנייהו: גב' טעמא
דמנא כו'. התם הוא דלמר שהפירות לצעל הכלי: הא כלי
ולפניו פירוס. הרי אלו הפירות של מוצאן. ואע"פ שהכלי לצעל
הסימן את הכלי יחזור ואת הפירות יעבד לו ולא אמרינן מהאי
מנא נפל: מקלסן ככלי כו'. הדבר
מוכיח דהנך דעל גבי קרקע דהנך
הוא חייב להחזיר למי שיתן סימן
ככלי וכן מעות לצעל הכיס: ה"ג
מנא דבר שאין בו סימן צלד דבר
שיש בו סימן. כגון מעות לפני כיס:
חייב להכריז. על הכל וימתנו המעות
לצעל הכיס: צא בעל סימן ונטל
את שלו. את הכיס ואמר אין המעות
שלי וזה הלה צמעות: הא. דקמני
הרי אלו שלו: כבובא וכיתנא.
גיגית מוטלת ופשתן לפניה דודאי
האי פשתן לאו מכובא נפל דאי מינה
נפל הוה משמיר צה והוא הדין לכיס
ולפניו מעות מהאי טעמא. והא
דקמני חייב צננא ופירי דעבדי
דשקרי ונפלי מיניה כולהו: הא
דקמני חייב דלמשהי. ואיכא
למימר ה"ג דלצבירי מיניה נפל:
והא דלא אשטייר. כיון דקמס ננא
יש לו אוגנין כפוליס לתוכו אי מתוכו
נפל הוה משמיר ציה דלואוגנין מעבדי
ליה: ה"ג הא והא דלא אשטייר ציה
מדי: הא דאיה ליה אוגנין. לאו
מיניה נפל דאי מיניה נפל הוה
משמיר ציה מיניה: ש"מ מנין הוי
סימן. דאי לאו הכי מאי סימן איכא:
מני צבור פירוס. דאין כאן מנין
(ט) מאי סימניה מקום דכיון דלצבירין
הינוח הוה ויהיב סימנא בנקוס
פלוגי הנחתים: מני צבירי פירוס.
סימני מנין (ט). דהוי מדחי ליה לא הא
תפשוט ולא הא תפשוט: והא
שעשויין כמגדלין. לקמיה מפרש
ששלשתן רחבין זה מזה ומניח מלמטה
את הרחב ועליו את הצבירי ועליון
הוא הקלר שצבירי כמגדל זה העשוי
היסוד רחב ומקלר ועולה וכי מנחי
הכי וזה דרך נפילה הוה אלא דרך
הינוח והיה דעמו לחורז ולטלן ושכח
הלך נוטל ומכריז וזהו צא ונתן
סימן ואומר מגדלין היו עשויין: ג'
מטבעות. שאין דומות זו לזו
צרתן: משלחפי שלחופי. מקלסן
זו על חבירתה ומקלסן על גבי
קרקע: חייב להכריז. אלמא כי
האי גונא לאו דרך נפילה הוה:
של שלשה מלכים. קס"ד שלל
היו צורותיהם שוות שכל מלך כותב
שמו וזורתו על מטבע שלו: אי
דעשויין כמגדלין. שאין שוין צרתן
ומנחים כמו שפירשית: אפילו של
מלך אחד. שזורת שלשתן שוות:
של מלך אחד קעין שלשה מלכים.

הנהגות הב"ח
(א) גב' טבעי ממזין:
(ב) רש"י ד"ה מני
צבור וכו' ובאוי סימניה:
(ג) ד"ה מני צבירי וכו'
מנין הוא דהוי:
הנהגות הגר"א
[א] גב' רב פפא וכו'.
י"ב הרמב"ם פסק ככולהו
אוקימתא דר"פ אצל לבי
השמיטה. והר"ש וי"ט
פסקו גם לר"י: [ב] שם
ואיכא הא והא דלא
אשטייר בה מדי דליק
הא דלא' אוגנין. ננא
הא דלא' אוגנין ננא
ואיכא הא והא דלא
אוגנין וליק הא דמשהי
אפיה לגבי פירי הא דלא
משהי אפיה לגבי פירי
כ"ל וי"ב מרש"י ד"ה
והא כי דקמס ננא כו'
אצל הר"ש גורס כגורסא
שלו וע"פ ודעבדי רבינו
מ"מ סי' רכב ספ"ק י"ז
[ג] שם א"ר תינה טו'.
י"ב וי"ב הר"ש וי"ב
אצל הרמב"ם השמיטה
דק"ל דר"ח ור' יומתן
פלוגי אלצה דר"י מגדלין
ופסק כ"י יומתן וע' י"ב
(שמפרש הרמב"ם וע'
י"י): [ד] שם (פשוט מהא
חדא ד) אמר. אות ד'
מנלתי דלמר עס ג' מלות
שלפניו ומקלסן צבירי
וי"ב הרמב"ם ל"ג לא אלא
גרס אמר ר"י כו' ויכול
לא אשטייר וקמס טבע'
כאן וע' הרמב"ם:

רבינו הנגאל
מצא פירות בכלי או
כלי כמות שהוא וכו'
אמרי' נתנא להא דתני
רבנן מצא כלי ולפניו
פירות כיס ולפניו מעות
הרי אלו שלו. מקלסן
ככלי ומקלסן בקרקע
חייב להכריז ואם בא
ישראל ונתן סימניו בכלי
נוטל על הפירות וכן
כל כניצא בהן. ודמינן
עלה הא דתניא מצא
דבר שאין בו סימן כד
דבר שיש בו סימן (ט)
נוטל הדבר שיש בו
סימן וזה הלה חבד
שאין בו סימן ופירקין
הא והא בצנא ופיר
וכגון שנתור מן הפירות
בצנא ולא קשיא את
דתני חייב להכריז דמשמע
שכחודי גם הפירות בצנא
דאית ליה אוגנים והן
כפופות לתוכה דאמרי'
האיה תתא דהני
פירי אישתפוק מן הצנא
והני פירי (דאישתפוק)
[דאשתיין] בגוה אוגנים
מנעום מלהשפך בחוק
(ח) נראה אלו גרס בצנייתא השני נוטל ומכריז ונטל דהנך רבא וכו' וי"ב במו"ס כאן ד"ה ה"ג גרס רבינו ופירוש.